

[Bladt.]

tagelse, og jeg har intet ønske om udvalgsbehandling.

Heick: Forslaget om at slette særbestemmelserne for Sønderjylland i ferskvandsfiskeriloven kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til, og jeg vil herfra takke den tidligere fiskeriminister, redaktør Knud Rée, fordi han nedsatte det udvalg, hvis forslag vi her behandler, og jeg vil takke den nuværende højtærede fiskeriminister, fordi han har fremsat lovforslaget i udvalgets affattelse.

Det tager tid at udjævne de forskelle i lovgivningen mellem det såkaldte gamle land og Sønderjylland, som de 56 år under tysk styre måtte give, og dertil kommer, at mange af de forskelligheder, der stadigvæk møder os, kan føres tilbage til tiden før 1864, hvor de to landsdele også levede delvis under hver sin lovgivning.

I den nugældende ferskvandsfiskerilov fastslås som hovedregel, at bredejerne ved åløb og indsøer har fiskeriretten til midtstrøms. Det er en næsten ordret videreførelse af den tilsvarende bestemmelse i Christian den Femtes Danske Lov, hvori det i 5—10—42 hedder:

[„Hvor fælles ferske søer eller vande er, der har enhver magt at fiske udi, så vidt hans rebdragne jord støder til søen eller vandet og indtil midtstrøms. . .“.]

Danske Lov blev aldrig gældende lov i Sønderjylland. Her blev man stående ved Jyske Lov med den i forordningen af 20. november 1592 autoriserede plattyske tekst, som senest blev udgivet af ministeriet for hertugdømmet Slesvig i 1852, altså ca. 300 år senere — jeg tror ikke, vi kan regne med, at de love, vi vedtager nu, vil holde i 300 år, men det er så en anden historie.

På Valdemar Sejrs tid havde man vist ikke brug for ret mange regler om ferskvandsfiskeri, i hvert fald findes der ingen regler herom i Jyske Lov. Men i visse tillægsartikler, som vel må tilskrives en senere tid, præciseres bredejernes ret dog, men med begrænsningen: hvor der ikke er særegne adkomster. Dette sidste kom måske til at spille en rolle.

Vandløbene blev i den tyske tid i de fleste sogne indført i grundbogen som tilhørende sognene, idet den tyske grundighed

forlangte, at alt skulle være matrikuleret. Da grundejernes kortblad i reglen kun omfattede arealerne til vandløbenes bred, havde man disse strimler liggende, som ikke kunne henføres til nogen ejer, og en sådan uorden kunne ikke tolereres.

I § 7 i den preussiske fiskerilov bestemtes, at fiskeriretten tilkom den, som havde ejendomsretten over det pågældende vand. Denne bestemmelse er videreført som en undtagelsesbestemmelse for Sønderjylland i den danske lovgivning. I den pågældende tyske fiskerilov var der dog en bestemmelse om, at fiskerirettigheder, som var gældende, før den preussiske fiskerilov blev gennemført i 1916, skulle respekteres. De skulle blot forlanges indført i vandløbsbogen inden 10 år efter lovens vedtagelse. Det blev dog ikke aktuelt, for i mellemtiden blev landsdelen igen en del af det danske rige.

Alt dette har medført et vist kaos. Kommunerne ejer formelt vandløbene, de ejer formelt også fiskeriretten, da ingen bredejer fik sine hævdvundne rettigheder indført i den tyske vandløbsbog, først vel på grund af krigsforholdene og senere, fordi ingen havde noget med den tyske vandløbsbog at skaffe efter genforeningen. Så godt som ingen af kommunerne udnytter deres påståede ret, som dog opretholdes i en særbestemmelse i den danske fiskerilovgivning, og man vil forstå, at det er meget betimeligt, at der nu kommer ordnede forhold her.

Jeg hilser derfor de foreslåede ændringer med tilfredshed; det gælder både ændringen vedrørende § 1, der omhandler det ovennævnte forhold, og ændringen angående § 8, hvorefter der også fremover vil gælde ens regler hele landet over for spærre- og fangstindretninger.

I udvalgsbetænkningen er nævnt de særegne forhold i marsken, hvor fiskeriretten ejes og drives af kogene i fællesskab, og man mener, at dette bør fortsætte. Det vil jeg gerne have drøftet i et udvalg.

Det vigtigste ved lovforslaget er måske det, som ikke står i det. I modsætning til forholdene i det øvrige land ejer og hævder staten gennem statens jordlovsudvalg fiskeriretten i visse søer og vandløb. Det mest karakteristiske eksempel herpå er den såkaldte Gelsaa, hvor staten hævder at have denne ret faktisk fra dens udspring, og indtil den passerer den gamle grænse